

SUZANNE ENOCH

*Průvodce dámy
neprůstojným
chováním*

SUZANNE ENOCH

*Průvodce dámy
nepřístojným
chováním*

2013

Copyright © 2010 by Suzanne Enoch
Translation © 2013 by Marie Čermáková-Frydrychová
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu *A LADY'S GUIDE TO IMPROPER BEHAVIOR*,
vydaného nakladatelstvím Avon Books, New York 2010,
přeložila Marie Čermáková-Frydrychová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Hedvika Schiesselová
Sazba písmem Palatino Linotype: Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2013

ISBN 978-80-7303-923-3

Saundře Starkové, která si přála, aby v tomto příběhu vystupovala jako svůdná záporná hrdinka, leč bohužel nemá jméno vhodné pro začátek devatenáctého století. Necht' se tedy alespoň objeví na jedné z prvních stránek knihy.

1. kapitola

„Být skutečnou dámou znamená vytvořit i z tak přízemního tématu, jako je počasí, cosi zajímavého. Gentleman s vámi musí chtít navázat kontakt – a gentleman se nechce nudit.“

PRŮVODCE DÁMY ZPŮSOBNÝM CHOVÁNÍM

„Co byste tomu řekl, plukovníku? Přivedl dalšího.“
Plukovník Bartholomew James rozladěně otevřel jedno oko. Na vzdáleném konci místnosti za dvěma tucty pohodlných křesílek a stolků, za stolem na biliár a bohatě zásobeným barem stál vévoda ze Sommersetu zabrán do hovoru s vysokým tmavovlasým chlapíkem v uniformě námořního kapitána.

„Vždyť je to Sommersetův klub,“ opáčil a vzdal veškeré pokusy o předstírání spánku. Thomas Easton s ním zjevně hodlá konverzovat, ať je James bdělý či ne. „Předpokládám, že do klubu může pozvat, koho se mu zachce.“

„Zpropadené námořnictvo,“ zavrčel Easton. „Jen ať si zkusí strávit rok v poušti jako my a uvidíme, jak elegantně bude poté vypadat jeho uniforma!“

„Já jsem nebyl v poušti.“

„Část Indie je poušť.“ Easton zaklel pod vousy: „Zatraceně. Jdou směrem k nám. Předstírejte, že spíte.“

„To se mi příliš neosvědčilo,“ poznamenal Bartholomew upjatě a v hlubokém křesle trochu poposedl. Snažil se nevšímat si ostré bolesti, která mu vystřelovala v levém kolenu.

„Toto je pan Thomas Easton,“ prohlásil drnčivě Somerset, když se ke dvojici mužů přiblížili. „Strávil rok v Persii, aby podpořil rozšíření trhu s hedvábím do Británie. Eastone, kapitán Bradshaw Carroway.“

„Carrowayi,“ uklonil se Easton. „Nyní tedy ke vstupu do Klubu dobrodruhů stačí přežít plavbu po rozbouřeném moři?“

„Jediným předpokladem ke vstupu,“ odvětil vévoda stále klidně a nevzrušeně, „je má volba. Vidím, že jste vzhůru, plukovníku.“

Bartholomew se na Eastona nenápadně podíval. „Za daných podmínek v jiném stavu býti ani nemohu.“

Sommerset zvlhl rty. „Kapitáne Carrowayi, toto je plukovník Bartholomew James. Tolly nějakou dobu sloužil v Indii.“

Nějakou dobu sloužil... Zvláštní, jak ta tři slova dokázala ideálně popsat deset let jeho života. Bartholomew kývl: „Kapitáne.“

„Plukovníku.“ Námořní kapitán se postavil do pozoru. „Četl jsem o vašich útrapách. Přijměte mou soustrast.“

Aha, nyní se tomu tedy říká „útrapy“. Lepší než „incident“, „nešťastná náhoda“ nebo dokonce „přehánění“, usoudil. Charakteristika toho, co prožil, se donesla k jeho uším ve všech těchto podobách. „Děkuji,“ promluvil konečně.

„Tak ven s tím, Sommersete,“ vložil se do hovoru Easton. „Vždycky přece máte pro uvedení dalšího necivilizovaného divocha do svého klubu nějaký důvod. Kvůli čemu je zde náš drahý kapitán Carroway?“

„Je na něm, aby vám to sdělil, bude-li ochoten – vždyť i já jsem uvedl pouze ta fakta vašich životních příběhů, která jsou všeobecně známa.“ Vévoda pokynul Carrowayovi, aby ho následoval, a oba pokračovali dál pozdravit se s hrabětem Hennessym, jediným dalším členem klubu, který byl momentálně přítomen.

Easton se naklonil přes područku svého křesla. „Co si myslíte, že za tím vězí, plukovníku? Ztroskotání? Zajetí piráty?“

Bartholomew učinil poslední pokus ignorovat Thomase Eastona, který byl zhruba stejně příjemný jako horký vítr v poušti. Znovu zavřel oči. Na mysli mu ihned vytanuly skalnaté kopce, na troud vyschlá říční koryta a pokroucené stromy

převísle nad roklemi z drolicího se kamene. Nebylo to zrovna místo, které by si bůhvíjak přál znovu navštívit, ale zjevně se nedokázal přenést nikam jinam. Usoudil, že si zasluhuje mít poušť stále před očima. Všichni, kterým velel, jsou stále tam, pod kamením.

„Teď je nás patnáct,“ pokračoval Easton a nijak nevěnoval pozornost faktu, že s ním nikdo nechce mluvit. „Patnáct vyvrženců, kteří nezapadají do vysoké londýnské společnosti. Ach, a ty příběhy, které bychom mohli vyprávět, a vyslechneme si je pouze mezi sebou.“

„Zrovna *vás* jsme přestali poslouchat už před drahnou dobou,“ konstatoval Hennessy z opačné strany místnosti. Bartholomew odfrkl.

„Neopovažujte...“

„Klub dobrodruhů má být útočištěm, zatraceně,“ pokračoval hrabě. „Ne místem, kde nás ostatní máte mučit, Eastone. Dejte pokoj.“

„Hovořím s plukovníkem, nikoli s vámi. Pokud se mu to nelíbí, může mi to sdělit sám.“

„Zmlkňte, Eastone“ zabručel Bartholomew.

Ano, Klub dobrodruhů, založený před několika měsíci vévodou ze Sommersetu, sídlil ve východním křídle jeho rozlehlého městského sídla a byl útočištěm pro ty, kteří takříkajíc nezapadali. Pro badatele, dobrodruhy – jak to Sommerset charakterizoval? Místo pro ty, kdo se naučili nahlížet na svět a na společenskou smetánku pronikavějším pohledem než zbytek Londýna. Což odpovídá jeho pocitům, usoudil Bartholomew. Po většinu času totiž nedokázal na Londýn nahlížet vůbec nijak.

Vzápětí zaslechl Thomase Eastona vstávat a odcházet, patrně za účelem mučení Hennessyho nebo nového příchozího. Díkybohu. Možná se nyní dokáže pár minut prospat, když se mu spánek v noci vyhýbá. Pak mu do nosu pronikla vůně santalového dřeva a kdosi se usadil do křesla po Eastonovi. „Sommersete...“ zakoktal Bartholomew.

„Hervey mi říkal, že už jste tady tři dny,“ pronesl vévoda a ztišil hlas.

Bartholomew si v duchu povzdechl a znovu otevřel oči. Mírně se v křesle napřímil, aby nezaujímal lehce shrbenou polohu naznačující neochotu komunikovat s ostatními. I při tak nepatrném pohybu si znovu nepříjemně pohnul kolenem, ale bolestné syknutí se mu podařilo skrýt. „Necítím se na odchod,“ připustil nahlas.

„Také nikam nemusíte. Proto poskytuje Klub dobrodruhů volné pokoje pro kohokoli z nás, kdo je potřebuje. Pokud se nemýlím, Tolly, předevčírem do města dorazili vaši sourozenci, že?“

Nevybavoval si, že by se kdy Sommerset v čemkoli mylil. „Proto jsem raději zde než v rodinném sídle.“ Bartholomew naklonil hlavu. „Oslovujete mě mou přezdívkou. Co po mně chcete?“ Zvedl hůl a nepřítomně s ní otáčel v ruku. V uplynulých měsících se pro něj stala další končetinou, součástí těla. Potřeboval ji a zároveň ji nenáviděl.

„Vybavuji si, že jste o svých sourozencích mluvil s láskou,“ opáčil vévoda a jeho otázku přešel.

„Mám je rád. Jenže Stephen a Violet jsou velmi... uštěbetaní. Já nikoli.“ Přesněji řečeno už nikoli.

„Chovejte jen na paměti, že je zde nechci. Nezamlouvá se mi, aby kvůli vám prohledávali Londýn a vyvolali nejružnější poplašné zprávy, které by nakonec vedly sem.“

„Ach tak. O to tedy jde.“ Šlo o první pravidlo Klubu dobrodruhů. Jen pro členy. Pokud Bartholomew dokázal za šest týdnů, kdy byl členem, zhodnotit situaci, nikdo jiný v Londýně v životě neslyšel o existenci klubu ani slovo. „Zítřka za nimi zajdu a sdělím jim, že bydlím jinde.“

„Udělejte to dnes. Už se po vás ptají.“

Z hrdla mu uniklo rozpačité zabručení. Pravidla tohoto klubu však stanovil Sommerset a Bartholomew po vyloučení nijak netoužil. Koneckonců byl tento dům jediným místem, kde dokázal zavřít oči na více než pár minut. Což zjevně něco vypovídalo o lidech, v jejichž středu se nacházel a kteří věděli, jak se mají chovat v krizových situacích. „Nechám si tedy osedlat koně.“

Vévoda už vstal. „Postarám se o to.“

Bartholomew se zhluboka nadechl a zařal zuby. Oběma dlaněmi se opřel o područky hlubokého křesla a zvedl se výhradně s pomocí paží. Tento způsob vstávání si osvojoval stále lépe; když s tím začínal, skončil většinou na zemi. Nyní však vstal, byť ucítil další nepříjemné bodání a tlak ve zraněném kolenu. Hůl fukla do naleštěných parket. Jeho věrný pomocník. Tedy vyjma koně.

Napadlo ho, že určitě nemusí odcházet přesně v tuto chvíli. Sommerset ho jen požádal, aby se o to postaral dnes, a podle stojacích hodin v koutě bylo sotva jedenáct. Nicméně čím dřív vše vyřídí, tím dřív se bude moci vrátit sem, do svého útočiště v Klubu dobrodruhů.

Venku před dobře ukrytým vchodem do klubu držel Harlow otěže jeho velkého tmavošedého valacha jménem Meru. Podkoní již šedáka obešel, aby mohl Bartholomew nasednout zprava – což byla zpropadená hanba, ale jediný způsob, jak se v jeho situaci vůbec dostat do sedla. Díkybohu to Meru rychle pochopil a stál klidně jako beránek po celou dobu, než Bartholomew zasunul hůl do kožených poutek, kam se obvykle zasouvala ručnice či meč, a pak se vyšvihl zvířeti na hřbet.

Kývl na podkoního a vyrazil po příjezdové cestě sídla Nicholase Ainsleyho, vévody ze Sommersetu, na ulici elegantní čtvrti Mayfair. Bylo to zvláštní. V mládí tyto končiny dobře poznal, chodil na večírky, recitály, kamkoli ho rodiče přivedli, nejprve jako chlapce a pak jako velmi naivního mladíka z Oxfordu. Dokonce i později občas strávil dovolenku z armády doma, navštívil přátele i příbuzné, zúčastnil se společenských akcí, ale už je nepovažoval za nejhlubší smysl bytí, jak bývalo zvykem u jeho méně zcestovalých vrstevníků.

Nyní mu to vše připadalo cizí. Jakmile odbočil do Davies Street, narazil na dvojici pouličních prodavačů, kteří stáli nad svými kárami, hádali se a neváhali po sobě házet zboží kvůli bůhvíjaké urážce. Všude na zemi se válely rozmačkané broskve, které přilákaly spousty psů, holubů a rozpustilých uličníků. Bartholomew pohotově natáhl ruku a jednu broskev, která letěla kolem něj, zachytil a vtiskl do natažených ruček malé

dívanky. Rychle s ní utekla do boční ulice, stejně bojácná jako toulaví psi.

Jakmile dorazil k bělostnému londýnskému sídlu své rodiny, zastavil se před ním a zadíval se do čtelných oken. V uplynulých týdnech po svém návratu z Indie zde víceméně bydlel, ačkoli většinu nocí obyčejně trávil projíždkami po ulicích nebo přespával v některém z hostinských pokojů Klubu dobrodruhů – případně v křesle u krbu tamtéž. Nyní, když začala v Londýně společenská sezóna, musel počítat s tím, že sem dozajista přijedou i Stephen a Violet. Uvědomil si, že zřejmě sám sobě nalhával, že by jejich přítomnost mohl ignorovat – dokud před čtyřmi dny nedostal Stephenův dopis.

Odevzdaně vydechl a pobídl Meru, aby velké sídlo obešel a zamířil ke stájím. Jen co se objevil, vyběhli ven dva podkoní. Harry popadl šedáka za udidlo a Tom s přehnanou opatrností vytahoval Tollymu levou nohu ze třmene a poté koně obešel, aby jezdce podepřel, když neobratně sesedal.

Jakmile se Tollyho levé chodidlo dotklo země, vystřelila mu od prstů na noze nahoru do páteře známá prudká bolest. Nějakou chvíli stál bez hnutí, ani snad nečekal, že by bolest ustoupila, jako spíše nechával tělu čas, aby si na ni zase zvyklo. Kdyby mohl žít v sedle, zranění by mu vůbec nevadilo. Bohužel však Meru nedokázal vyjít po dlouhých schodech k hlavnímu vchodu londýnského sídla Jamesových. Co však bylo ještě více skličující – Bartholomew to nedokázal jakbysmet.

„Díky, Tome,“ kývl hlavou a natáhl ruku k sedlu, aby z něj vyprostil hůl, a postavil se tak, aby se o ni opíral plnou vahou.

„Lord a lady Gardnerovi a slečna Violet přijeli předevčírem, plukovníku,“ oznámil statný podkoní a ustoupil mu z cesty.

„Stále se ptali, kde se zdržujete.“

„Ano, já vím. Postarám se o to.“

Jakmile došel před dům, dveře se prudce otevřely. „Tolly!“

Po schodech k němu přímo letěla černovlasá Violet. Bartholomew okamžitě zaujal co nejvyváženější postoj, opíral se o hůl, až se její špička zapichovala do prachu, a už předem zařal zuby. Věděl, že bude následovat bolest. Violet se však těsně před ním zarazila a neskočila na něj.

„Stephen se zmínil, že jsi zraněn,“ promluvila opatrně a vzhledla k němu s ustaraným výrazem v hnědých očích. „Pořád tě to bolí, že?“

„Doneslo se mi, že mě hledáte,“ konstatoval ochraptěle.

„Jistěže tě hledáme! Můžu tě obejmout nebo bychom si měli jen potřást rukou?“

Bartholomew přesně nevěděl, jak na podobnou otázku odpovědět. Než se stačil rozhodnout, naštěstí sešel po schodech ode dveří také vikomt Gardner. „Stephene,“ zavolal na bratra Bartholomew a kývl hlavou. Pohledem přelétl k mladé světlovlasé dámě scházející za ním. „A vy musíte být Amelia.“

Souhlasně sklopila hlavu. „Jsem ráda, že vás konečně poznávám, plukovníku.“

Uvědomoval si svůj příšerný vzhled a musel své nové švagrové přiznat velkou dávku odvahy, že při pohledu na něj nezaječela hrůzou. Vůbec si nevzpomínal, zda se ráno holil či ne, a jeho hnědá kštice naléhavě potřebovala ostříhat. A pak ta hůl. Ještě že měl na krku šátek, jímž skrýval příšerné jizvy po škracení. „Říkejte mi Tolly,“ požádal švagrovou a Stephenovi podal ruku.

Bratr ji pevně stiskl. „Kde jsi k čertu byl?“

„Zůstal jsem u přítele,“ uhýbal odpovědi Bartholomew.

„Jenže tohle je tvůj domov!“ vykřikla Violet a konečně k němu přistoupila a pevně mu objala alespoň levou paži. „Pojď přece dál. Potřebuješ pomoc? Můžu zavolat Grahama.“ Bartholomew se vyprostil z jejího sevření. „Nech mě být, Vi. Máme už s Grahamem dohodu.“

„Jakou?“ podivil se Stephen, když Bartholomew kulhal kolem něj.

„Otevře dveře a odejde,“ ucedil Bartholomew se zařatými zuby, když došel k prvnímu ze tří nevysokých schodů přede dveřmi. Ne snad že by mu vadilo, jak vypadá neohrabaně, spíše nechtěl působit jako slaboch. Hněvivě zíral na schody a přál si, aby se propadly do chodníku.

„Violet, Stephene,“ ozval se ode dveří Ameliin sladoučký hlásek. „Co kdybychom si sedli do ranního salonu? Plukovník – Tolly – se k nám může připojit, až bude chtít.“

Vzhlédl k ní. Konečně někdo chápe, že nechce, aby se na něj civělo. Je poměrně hezká, usoudil. Světlovlasá, zelené oči a ten veselý pohled, který odpovídal Stephenově povaze. Sice si nebyl jistý, zda by mu za jiných okolností stála za ohlédnutí, ale v této chvíli byl za její přítomnost vděčný.

„Dobrá.“ Stephen popadl Violet a oba bez zjevného úsilí vyběhli po schodech a zmizeli v domě za Stephenovou mladou ženou.

Jakmile Bartholomew osaměl, uchopil hůl za spodní konec, natáhl se a zachytil rukojetí rám dveří. Oběma rukama sevřel hůl a vytáhl se vzhůru. Jeden bolestný krok nahoru, a pak dva další. Než došel do vstupní haly, měl orosené čelo. Netrpělivě si ho otřel, shodil ze sebe převlečnick a pověsil klobouk. Pak si dodal odvahy a s pomocí hole kulhal do ranního salonu.

„Měl by sis sednout,“ pronesla okamžitě Violet a prudce vyskočila, aby mu udělala místo co nejbližší ke dveřím. Od jejího uvedení do společnosti uplynul už rok a podle jeho propočtů koncem měsíce dovrší devatenácti let, ale stále se chová jako pošetilá upovídaná holčička, kterou si pamatoval.

Pokud by se posadil, musel by zase vstávat. „To je dobré,“ mávl rukou a přesunul se na opačnou stranu místnosti, kde se opřel o krbovou římsu.

„Věděls přece, že přijíždíme do Londýna, ne?“ zeptal se Stephen, uchopil Amelii za ruku a přitáhl si ji k sobě. „Napsal jsem ti téměř před týdnem.“

„Věděl.“

„Proč jsi tedy byl v uplynulých dvou dnech nezvěstný?“

„Nebyl jsem nezvěstný. Pobýval jsem jinde.“

Vikomt naklonil hlavu. „Zlobíš se na mě?“

„Ne.“

„To je dobře, protože mám docela radost, že tě vidím. Od tvé poslední návštěvy doma už uplynuly téměř tři roky.“

„Jsem si toho vědom.“ Bartholomew se zhluboka nadechl. „Nejsem nyní příliš dobrý společník. Ty jsi čerstvě ženatý, a pokud jde o Vi, je mi jasné, že v životě nezmeškala jediný tanec. Pokračujte tedy ve svém obvyklém rytmu, užívejte společenské sezóny a já vám budu nablízku.“

„Vždyť jsme tvá rodina,“ namítala Violet. „My bychom tě měli nejvíce podpořit, obzvlášť nyní, v době, kdy to potřebuješ.“

Dobrý bože. To je vsutku nanejvýš zábavné! „Já jsem nejvíce potřeboval podpořit před nějakými osmi měsíci,“ pronesl nahlas. „Od té doby se raději spoléhám výhradně na sebe.“ Bartholomew se znovu napřímil a zamířil ke dveřím.

„Kde tě můžeme zastihnout?“

„Klidně mi nechávejte vzkazy ve Společenském klubu.“

Stephen vstal ihned po něm. „Alespoň slib, že s námi dnes povečeříš. Bude zde pouze rodina. Ameliina sestřenice Theresa, bratranec Michael a my.“

Nechtělo se mu. Chtěl se vrátit do Klubu dobrodruhů a uchýlit se do klidného hájemství vlastních myšlenek. Zůstat tam, kde nebude muset být zdvořilý ani odpovídat na otázky, případně mít kolem sebe víc lidí.

Ve vstupní hale Graham jen naklonil hlavu, otevřel dveře a zmizel v chodbě. Scházet po schodech bylo ještě komplikovanější a bolestivější než po nich stoupat. Tolly se totiž neměl čeho držet. Maličko se naklonil dopředu, opřel hůl o schod pod sebou a vykročil nejprve zraněnou nohou.

„Tolly.“

Zpropadeně. „Teď ne, Stephene. Mám plno práce.“

„Tak mi dovol, abych ti pomohl, k čertu!“

Než stačil otevřít ústa k protestu, popadl ho starší bratr za volnou ruku. Přehodil si ji kolem ramen a společně sešli ze schodů jedna dvě. Jakmile se Bartholomew dostal na rovnou zem, ihned bratra odstrčil. „Nedotýkat se,“ ucedil a maličko zavrávorál, ale pak našel rovnováhu.

„Omlouvám se. Nechápu však, co je...“

„Prostě se mě nedotýkej.“ Nejenže to pro něj bylo fyzicky náročné, ale vyvolávalo to v něm vzpomínky, jak ho někdo popadl a držel... Stále ještě byly příliš čerstvé.

Ať už Stephen poznal podle bratrova výrazu, jak je rozrušený, nebo si všiml, že Bartholomew sevřel hůl jako zbraň, každopádně zvedl ruce ve smířlivém gestu a o krok ustoupil. „Dobrá, dobrá.“

„Výborně. Teď musím jet.“

„Tolly, četl jsem v novinách, co se v Indii stalo, a dostal jsem tvůj dopis. Víím, čím sis prošel. A chápu. My ti jen chceme pomoci, aby ses uzdravil.“

Bartholomew cítil, jak ho mrazí v zádech. „Možná víš, co se stalo, ale nemáš ani tušení, čím jsem si prošel, Stephene. A jsem tak uzdravený, jak jen mohu být.“ Kývl na podkoního, který už vykukoval za rohem. „Popravdě si přeju jediné – zůstat v kličdu.“

„Až od zítřka. Večer kolem sedmé přijď.“

„Zvážím to.“

„Ne, to nestačí. Prostě tady buď, jinak si tě někde najdu.“

V tom případě by ho Sommerset pravděpodobně vykopel z Klubu dobrodruhů úplně. „Sedm nula nula,“ zavrčel. „A pak mě necháš na pokoji.“

„Zvážím to.“

Bartholomew ihned pochopil, proč jeho bratr tuto repliku považoval za neuspokojivou odpověď. V dané chvíli nemohl dělat nic než se objevit na rodinné večeři a pak buď přesvědčit rodinu, aby s ním nechtěla mít co do činění, nebo zmizet. Otevřené jsou obě možnosti, usoudil.

„Thereso, už se konečně přestaň šlechtit,“ zazubil se Michael Weller, když scházel po schodišti rodinného sídla. „Jsi už doslova zosobněná dokonalost. Navíc všechny, kdo dnes večer přijdou, známe.“

Theresa odvrátila zrak od zrcadla v hale a počastovala staršího bratra zamračeným pohledem. „Jde přece o to vypadat co nejlépe bez ohledu na společnost.“

„Zase mi cituješ svou příručku, že?“

„Věděla jsem, žeš ji četl. Tvrdils, že ne.“ Blýskla po něm úsměvem a snažila se živě si ho představit, jak čte *Průvodce dámy způsobným chováním*.

„Protože je to pro ženské.“

„No, i tak děkuju.“ Konečně si nasadila klobouk. „Navíc všechny, kdo dnes přijdou, rozhodně neznáme. Bude tam ten druhý bratr. Amelia mi poslala vzkaz.“

„Plukovník?“ Michael strávil před zrcadlem svou chvilku a upravil si nákrčník.

„Ano. Byl raněný, že? Musíš si koupit novou uniformu, když se ta stará zničí v bitvě, nebo ti ji armáda poskytne zdarma?“

„Jak to mám k čertu vědět? Každopádně je ve výslužbě za polovinu platu. Uniforma je pouze pro velké společenské události, kde jsou lidi, na které chce udělat dojem. A já pochybuji, že by se nadvakrát staral o to, jestli okouzlí zrovna nás.“ Michael si vzal od Ramseyho klobouk. „Dohlédněte na to, aby mi Mooney vyčistil jezdecké boty, ano?“ požádal komorníka. „Ráno se chci s lordem Gardnerem projet.“

„Zajisté, lorde.“

Michael nabídl své sestře rámě a vyšel ven k čekajícímu kočáru. „Povědělas babičce, že odjíždíme?“ zeptal se.

Theresa přikývla. „Jistěže ano. Prý si máš dávat pozor na jazyk. Šla se podívat po jahodách.“ Ohlédla se na bratra, když usedal vedle ní. V šestadvaceti byl sice o tři roky starší, ale jen zřídka se choval jako ten rozumnější. Veškerá zodpovědnost padala na ni. „Ať už přijde plukovník v uniformě nebo ne, je rozhodně jediným, kdo přežil nepřátelský útok. Musíme mu projevít soucit.“

„Já vždycky projevuji soucit. A doufám, že se mi podaří najít jiné téma k hovoru než uniformy,“ opáčil chladně. „Kdybych zabíhal na nějakou nebezpečnou půdu, smíš mě kopnout pod stolem.“

„Ráda,“ usmála se sladce.

„Nemusíš to brát tak doslova.“

„Hm.“ Uhladila si rukavice. „Mimochodem, nemluvils někdy v nedávné době s lordem Montrosem?“ zeptala se co nej-lhostejněji.

„Dnes odpoledne jsem ho viděl ve Whiteově klubu. Proč se ptáš?“

Theresa se ušklíbla. „Proč myslíš?“

Michael zvedl překvapeně obočí. „Takže ses rozhodla pro něj?“

„Ještě si nejsem úplně jistá,“ couvala. A byla to pravda. Ať už si všichni myslí, že je upejpavá nebo ne, prostě zkrátka nemá

jistotu – u Montroseho ani u kteréhokoli svého dalšího nápadníka. A hlavně si není jistá sama sebou.

„Chtělaš tedy jen zjistit, jestli už to vzdal a našel si někoho zajímavějšího?“ zeptal se jí bratr skepticky.

Ušklíbla se a zavlnila rameny. „Jen jsem byla zvědavá, kde se pohybuje. Ty jsi jeho přítel, Michaeli, tak bys to měl vědět. Já dost dobře nemůžu poslat vzkaz k němu domů a poptat se ho na zdraví.“

„Skutečně o něm vím všechno. A právě proto jsem si poměrně jistý, že momentálně je jeho jedinou chorobou touha tě vidět.“

„Říkala jsem mu, ať s tím přestane. Prostě potřebuju trochu víc času na rozmyšlenou.“

„Milá Tess, tvůj problém tkví v tom, že jich máš na výběr přehršel. Z té přesily je nervózní.“

„To ale vlastně není má chyba.“

Bratr ji sice škádlil, ale pravdou zůstávalo, že markýz Montrose skutečně *není* jejím jediným nápadníkem. Tessin problém spočíval v něčem jiném – jak zúžit výběr. Zatím se však na to stále necítila dostatečně připravená. Čím víc možností měla, tím víc času požadovala na rozmyšlenou. Což se dalo očekávat. A jí to nanejvýš vyhovovalo.

2. kapitola

„Je až příliš snadné přestat dbát na své chování v soukromí, s rodinou. Ti, s nimiž se cítíte nejuvolněji a nejintimněji, si však nejvíce ze všech zasluhují příjemné vystupování a umírněnou rezervovanost.“

PRŮVODCE DÁMY ZPŮSOBNÝM CHOVÁNÍM

Zakmile Theresa vystoupila z kočáru, Amelia ji vřele objala a políbila na tvář. „Musím s tebou mluvit,“ špitla a hned ji pustila, aby se přivítala s Michaelem.

Amelia si nikdy nelibovala v šíření drbů, ale nyní zněl její tón jednoznačně spiklenecky. Probudila v Therese zvědavost, ale ta se musela nejdříve přivítat se Stephenem, manželem své sestřenice, lordem Gardnerem, a jeho rozkošnou mladší sestrou Violet. Zdálo se, že jiní hosté nejsou přítomni.

Zamířili do ranního salonu v přízemí, nikoli do obývacího pokoje v patře, ale protože jsou nyní vlastně všichni rodina, usoudila Tess, že není důvod pro zbytečné formality. Než však stačila usednout, Amelia ji popadla za ruku a táhla zpátky do vstupní haly. „Budeme s Theresou hned zpátky,“ prohlásila.

„Co na mě chystáš?“ divila se Theresa, když procházely chodbou do zadního křídla.

„Nic. Jen si s tebou chci v klidu sama popovídat.“

Theresa se zazubila a šla za Amelií do Stephenovy pracovny. „Babička Agnes má v hledáčku další kočku,“ prohodila jen

tak. „Tentokrát černou. Proto se dnes omluvila z večere. Myslí si, že lady Selgraveová ví, kde sehnat ‚primissima vrh‘, jak tomu říká.“

„Dobrý bože... Černé kočky? Nekoketuje snad s čarodějnictvím, že ne?“

„To mě nikdy nenapadlo.“ Theresa se rozesmála a usedla do jednoho z křesel pro hosty. „Tvrdí, že chce černou, protože všechny ostatní barvy už má, ale člověk si nemůže být jistý.“

„No, měj oči na stopkách. Teď máš babičku na starost ty, když já jsem už vdaná.“ Amelia se usadila do protějšího křesla. „Dnes ráno jsem viděla Stephenova bratra.“

„Opravdu?“ Therese to připadalo divné téma pro tajný rozhovor. „Jaký je?“

„Vůbec ne takový, jak jsem si ho představovala. Zmínila jsem se ti, že byl raněn, že?“

„Ano. A už jsem přikázala Michaelovi, ať si dnes večer dá laskavě pozor na slušné mravy. Tudíž se nemusíš bát. Budeme konverzovat klidně a projevíme svou účast.“

„Doufám, že jí budete mít dost.“

Theresa znovu na Amelii pohlédla. Vyrůstaly spolu, protože Amelii v osmi letech zemřela matka a Therese v deseti oba rodiče. Cítily se tedy spíše jako sestry. Tess bylo nad slunce jasnější, že Amelii něco hodně trápí – buď plukovník James, nebo něco jiného. „Já jsem velmi zběhlá v konverzaci,“ prohlásila. „Umím být okouzlující. Neboj se, nenechám tě bez pomoci hovořit s vojákem.“

Amelia se konečně usmála. „Já vím. A děkuji ti. Při našem prvním setkání působil poněkud divoce.“ Amelia vstala a podala Therese ruku, aby ji zvedla. „Ach, a Stephen mi koupil koně,“ pokračovala už cestou do chodby. „Věřila bys tomu? Já a kůň?“

„Jsem si jistá, že pro tebe vybral nějakou mírnou kobyl...“

Ohlédly se do vstupní haly a Therese se zadrhl hlas. Při prvním pohledu si myslela, že za nimi vyrazil Stephen a hledá je, ale téměř vzápětí si uvědomila, že muž, který tam stojí, určitě *není* lord Gardner. Už proto, že byl o dobrých deset centimetrů vyšší. Vikomt měl navíc hnědé vlasy sestříhané nakrátko

a upravené, zatímco tomuto muži padala hřívá temně hnědých vlasů až k límci.

Nejodlišnější však byly oči. Stephen měl hnědé, s laskavým pohledem, vždy mu v nich probleskovalo veselí. Rozhodně ne zlatožluté barvy whisky jako ty, které se na ni upíraly a provrtávaly ji, jako by ji chtěly zařadit do nějaké přihrádky a tu uzavřít. Odkášlala si. „Dobrý den.“

Ani se nepohnul. Vzápětí mezi ně vstoupila Amelia. „Ach, výborně! Přece jsi přišel!“ pronesla vřele, i když se k němu nepřiblížila. „Tess, toto je plukovník Bartholomew James. Tolly, má sestřenice Theresa Wellerová.“

„Podobáte se své sestřenici,“ odušil hlubokým hlasem.

Theresa zamrkala. „Vskutku? Ale Leelee má mnohem hezčí vlasy než já.“

Amelia se krátce zasmála a oběma pokynula, aby ji následovali do ranního salonu. „Nechtěj, abych ti to vyvracela. Jsme všichni v...“

„Vaše vlasy se mi líbí,“ přerušil ji plukovník. „Připomínají mi slunce.“ Pohlédl na Amelii, ale hned zase upřel zrak na Theresu. „Kde se bude podávat večeře?“ zeptal se.

„Víš, rozhodli jsme se najíst v jídelně, kde se obvykle podávají snídaně, abys nemusel nahoru po schodech.“

Opět odtrhl pohled od Theresy a ta zamrkala. Téměř se jí zdálo, jako by ji k němu něco táhlo proti její vůli. Vlastně ne proti její vůli. Jeho pohled, jeho postoj, obojí vypovídalo o drsné, jen taktak potlačované síle a energii. Fascinoval ji.

„Počkám tedy tam.“ Teprve když se od nich odvrátil, si Theresa uvědomila, že Tolly drží v jedné ruce hůl a příšerně kulhá. Odcházel do stínů chodby a zmizel ve vedlejších dveřích.

Theresa do této chvíle snad vůbec nedýchala, a tak do sebe nyní prudce vtáhla vzduch. „Tohle je tvůj švagr?“ zašeptala.

„Ano,“ odpověděla Amelia stejně tiše. „Mnohem méně podobný Stephenovi, než bych se kdy nadála.“

„Je velmi... přímočarý.“ Jenže ani to ho nevystihovalo přesně. V okamžiku, kdy na něj Tess hleděla, jí připadalo, jako by skoncoval se vším, co pro jeho život není nezbytné. Měla téměř pocit, že mu vidí přímo do duše. Velmi temné místo.

„Neboj se ho, Tess. Pojď už,“ popadla ji sestřenice za ruku.
„Povím Stephenovi o jeho příchodu.“

Zachvěla se. „Nebojím se ho. Jen zkrátka také nenaplnil má očekávání.“ Jen aby!

Bratr a sestra plukovníka Jamese byli příjemní, hovorní a přátelští. On sám však ve všech směrech působil jako jejich dokonalý protipól. Zachvěla se. Ne snad, že by vyvolával dojem divokého zvířete vypuštěného do Londýna přímo z divočiny. Jen je asi... úplně jiný, než muži, na které je zvyklá. Zcela. Theresa se ohlédla směrem ke dveřím do jídelny. Jeho odlišnost na ni působila mnohem dráždivěji, než by předpokládala.

„Je tady?“ zeptal se lord Gardner po Ameliině a Theresině návratu do místnosti.

„Ano. Sedí v jídelně.“

Vikomt se maličko zamračil. „Asi bych se měl za Tollyho předem omluvit,“ pronesl tiše. „Prošel si peklem.“

Michael ho poplácal po rameni. „Netřeba se omlouvat, Stephene,“ ujistil ho přátelsky. „Nikdo nečeká, že tvůj bratr bude po návratu z Indie, kde mu zmasakrovali celou jednotku, jásat a tančit.“

Stejně by si moc nezatančil, napadlo Theresu, podle toho, jak chodí s tou holí. Nicméně, když se všichni rozhodli přidat k plukovníkovi a zamířili do jídelny, jen mlčky přikývla. Škoda té nohy a neomaleného vystupování, napadlo ji. Čím více o něm přemýšlela, tím silněji si uvědomovala, že je vlastně poměrně pohledný, tak nějak nebezpečně. Pokud jde o vlídné přijetí z jejich strany, nemusí mít starosti. Vždyť je raněný hrdina a existuje přece tolik, ach tolik společenských pravidel, jak se k hrdinovi chovat! Naštěstí je všechna zná!

Bartholomew si vybral místo nejbliže ke dveřím. Rodinné večere bývávaly jednou z jeho oblíbených radovánek. Jen Violet mívala v zásobě tolik drbů a historek, aby je bavila celé hodiny. Jak se společně nasmáli! Teď si však nedokázal vybavit, kdy se vlastně smál naposled, a bylo mu úplně jedno, čím se jeho nejbližší zabývají.

Přijal sklenku vína, kterou mu nabídl jeden z obsluhujících komorníků, a jediným douškem ji vypil. Právě v této místnosti od svého návratu z Indie vždycky jedl, ale rozčilovalo ho, že se jeho rodina rozhodla podávat večeři v přízemí kvůli jeho pohodlí. Obzvláště když přišli hosté a když chtěl, aby jeho návštěva zde byla co nejkratší.

Přinejmenším mu kyne šance, že jakmile to zde ukončí, bude se moci uchýlit zpět do Klubu dobrodruhů. Tam se může chovat, jak se mu zamane, protože to jeho věci jen pomůže, když potřebuje přesvědčit Violet a Stephena, aby se ho nepokoušeli vystopovat. První pravidlo, které mu Sommerset sdělil poté, co ho pozval, ať mezi ně vstoupí, znělo: Nikdo jiný o něm nesmí vědět. Idea, aby klub sloužil jako bezpečné útočiště, mohla být naplněna pouze tehdy, když se nikdo jiný o členství v něm neucházel, ani ho nenavštěvoval, aby vyzkoušel kvalitu jeho služeb.

„Mohls strčit hlavu do ranního salonu a pozdravit nás,“ konstatoval už na prahu Stephen. Ostatní členové rodiny a hosté se šourali za ním.

„Zdravím!“ opáčil Bartholomew, který zrovna vyprázdnil polovinu třetí sklenky vína. Sloužící si už zvykli, že pije, ale nepotřeboval nikterak pronikavou pozorovací schopnost, aby si všiml, že Stephen ani Violet nemají radost, když před ním vidí stát láhev a v jeho ruce skleničku.

„Tolly, toto je Ameliin bratranec Michael, lord Weller, a jeho sestra Theresa. Michaeli, Tess, to je plukovník Bartholomew James.“

Jen kývl a pohled upíral na dívku. Vypravil si, že civět na dámu je považováno za neomalenost, ale stejně na ni zíral. Měla vlasy barvy zlatého stloukaného másla, a ačkoli nedokázal nalézt v jejích volných vlnách upevněných do účesu sponkami jedinou chybičku, mnohem raději by ty vlasy viděl zcela rozpuštěné. Vypadaly dlouhé, možná je má až do pasu. I dívčiny oči se mu zamlouvaly. Šedavě zelené mu barvou připomínaly oceán.

„Tolly.“

Vzpamatoval se, odtrhl pohled od Tess a upřel ho na bratra: „Co je?“

„Nesdělil jsi nám jméno svého přítele, u něhož přebýváš.“

„Ne, nesdělil.“

Theresa se posadila ke stolu do řady proti němu, ale na vzdálenou stranu – asi chtěla být co nejdál od něj. Neuniklo mu to. Jistě, vyděsil ji. Stačilo pár slov a pohled do očí. A patrně i jeho neupravený zevnějšek pochopitelně.

„Slyšel jsem o vaší bitvě s těmi indickými bandity,“ ozval se Tessin bratranec, lord Weller, který seděl po boku Violet.

„Ach, vskutku?“ Tolly hlasitě odložil sklenku a naklonil se dopředu. „Copak jste slyšel?“

„J-já,“ odkašlal si mládenec. „Že se vaše jednotka dostala do konfliktu se skupinou lupičů, které místní označují jako thugy, a vy jediný jste to přežil.“

„Tedy, to zní fantasticky.“ Dolil si zbytek z láhve do sklenky. „Musím tudíž být asi hrdina, zatraceně.“ Pohrdavě odfrkl. „Považte!“

„Jsi hlavně zatraceně opilý, v tom to vězí,“ zavrčel Stephen.

„Tak na mě přestaňte mluvit, kristepane. Co mám dělat? Zadržet po vás něčím házet?“

Všichni na něj civěli.

Tedy všichni ne. „Já bych určitě nikdy nenašla k cestě do Indie odvahu,“ pronesla Theresa Wellerová, jako když másla ukrajuje. „Natož tam s někým bojovat.“

Upřel na ni zrak. Že by soucit? Sakra, chtěl, aby se na něj rozzlobili a vyzvali ho k odchodu. „Pak bychom tedy měli být všichni vděční našemu velení, že neumožňuje dívkám rukovat do armády,“ opáčil pohotově.

„Tolly...,“ Stephen nasadil přísný výraz.

Slečna Wellerová však na vikomta mávla. „Neberu to jako urážku, Stephene. Naopak. Upřímně s plukovníkem Jamesem souhlasím.“

„Ach, skutečně? Nepovídejte! Jak úžasné souhlasit s nejzákladnějším pravidlem válečného řemesla za posledních tisíc let! Jak překvapivě přízemní z vašich úst, slečno Wellerová!“ K vlastnímu údivu se cítil být poněkud zklamán. Zřejmě očekával příliš, když se domníval, že nejhezčí přítomná dívka bude mít i trochu rozumu.

Nejprve se zamračila, ale pak se jí tvář znovu rozjasnila a nasadila odhodlaný úsměv. „Nepochybně jsem snazším cílem než ozbrojený útočník, nicméně vás ujišťuji, že k vám nechovám nepřátelství.“

„Dobře řečeno, Tess,“ pochválil ji bratr.

„K čertu, to je mi zklamání,“ pronesl nahlas Bartholomew. „Žádný z vás nemá kouska kuráže, zatraceně! Stačí, že místo sebe necháváte mluvit nějakou křepelickou, protože všichni ostatní máte naděláno v kalhotách!“

Slečna Wellerová se znovu zamračila a vstala: „Prosím, ovládejte se, plukovníku. Není nutné volit taková slova.“

Sláva, konečně! „Krucinál, s tím tedy nesouhlasím!“

Hlučně plácla dlaní do stolu. „Aha, no jistě, všichni se vás strašně bojíme,“ ucedila a tentokrát se nepokoušela potlačit podmrčený výraz. Stáhla obočí k sobě. „Copak to nepoznáte?“

„Kdybyste měla aspoň trochu rozumu v hlavě, slečno Wellerová, posadila byste se,“ zavrčel. Uposlechla. On by dal přednost konfrontaci s někým z rodiny. To jim se chce koneckonců vyhýbat.

„Zjevně si nepřejete být zde,“ pokračovala upjatě. „Vzhledem k tomu, že jste byl pozván, bych vám do budoucna doporučovala, abyste příště pozvání odmítl. Ušetřil byste si hádky.“

„Tess,“ špitla Stephenova manželka. „Nediskutuj s ním. On je...“

„On je co?“ vybuchl Bartholomew, opřel se o stůl a neobratně se vztyčil. „Je postižený? Myslím, že to všichni víme.“

„Nevšimla bych si, nebýt vašeho záchvatu vzteku,“ zvedla bradu Theresa. „Nicméně je dostatečně jasné, že postižené jsou hlavně vaše slušné způsoby.“

„Zanechám zde tedy ty, jejichž slušné způsoby postižené nejsou, aby si vychutnali večeri,“ ucedil, natáhl se pro hůl a odkulhal ke dveřím.

„Tolly, kam sakra jdeš?“

„Zpět, odkud jsem přišel.“

„Chci si s tebou zítra promluvit.“

Proklatě. Aspoň ta dívenka měla trochu rozumu, aby vycítila, že Tolly chce být sám. „Víš, jak mě najdeš.“

„Ano, ale...“

Pomocí hole stiskl kliku a pak za sebou hlasitě zabouchl. Kolenem mu projela ostrá bolest, ale nemínil se zastavit a brát ji v potaz.

Zaklel. Vrazil bokem do stolku na chodbě. *Hlavně neupadni,* přikazoval si a natáhl ruku, aby se opřel o zeď. Pít na lačný žaludek na nepřátelském území – do horoucích pekel, je ale pořádný idiot!

Dveře za ním se otevřely. Zaslechl tlumené hlasy: „Thereso, ne...“ a „Nech ho na pokoji.“ Vzápětí za sebou uslyšel kroky. A pak ho popadla za ruku.

Prudce se otočil proti ní a málem znovu ztratil rovnováhu. „Nedotýkejte se mě,“ sykl.

Zvedla k němu své šedozelené oči, neuhýbala pohledem a vypadala naprosto neohroženě. „Nechovejte se jako pitomec. Všichni se patrně bojí, aby neurazili vás nebo vaše city. Já však nikoli.“

„Krucinál, kvůli vám neodcházím.“

„Ne. Odcházíte kvůli *sobě*. A až nebudete mít koho urážet, můžete si klít, jak je vám libo. *Krucí*. Vidíte? Také to umím. Jenže já klít nechci, protože je to navýsost primitivní.“

„Co se vám stalo, že jste tak zdvořilá?“

„Rozzlobil jste mě.“

„Trvalo to zatraceně dlouho.“ Znovu zavrával.

„Ano. Tak tedy... pokouším se omluvit za své chování.“ Poskytla mu oporu, silně mu svírala ruku. „Máte kočár nebo jedete na koni?“

„Koně,“ zavrčel. Ať se tady k čertu dělo cokoli, rozhodně se mu to nezamlouvalo. A nelíbilo se mu ani to, jak ho objala volnou rukou kolem pasu. Tak štíhlá a křehká dívka ho přece nedokáže podpírat! „A nestojím o vaši omluvu.“

„Máte ji tak či onak. Nějak se s tím vypořádejte.“ Natáhla ruku, aby otevřela vstupní dveře, a podržela mu je, než vykulhal ven. „Kůň na vás čeká; od začátku jste tedy neměl v úmyslu zůstat.“

Mluvila vyčítavým tónem, ale vzhledem k faktu, že trefila do černého, neviděl důvod to popírat. „Ne, neměl. Proto ani nestojím o vaši omluvu.“

„Při tom, jak se chováte, mě překvapuje, že vás vůbec pozvali.“

Bartholomew se zamračil. „Museli, jsou to příbuzní.“

„A díky bohu za to, jinak byste už od někoho dostal do nosu.“

Přísně si ji změřil: „Nepřipadáte mi ani trošku vtipná, jen pro vaši informaci.“

Zadívala se mu přímo do očí. „Inu, měl byste v sobě asi nalézt poněkud více smyslu pro humor. Co kdybyste se zítra večer na pár minutek zastavil u Haramundových na soaré?“ opáčila a podržela mu hůl, když se opřel o hrušku svého sedla. „Velmi ráda tančím, plukovníku.“

„Já netančím.“ Potlačil prudký výdech a vyšvihl se na Meru. Opatrně si upravil raněnou nohu ve třmenu. „Což je snad zřejmé.“

„Neřekla jsem, že chci tančit s vámi. Vy nemáte vychování.“ Zasunula hůl do příslušných poutek u sedla a o krok ustoupila. „Myslela jsem, že byste se mohl dívat.“ S těmi slovy se k němu otočila zády a vracela se do domu.

„Tolik tedy...“ Bartholomew se zarazil. Neměl sebemenší tušení, co jí chce vlastně sdělit. Přestože se o něm rozhodně nedalo říci, že je nepolíbený, Theresa Wellerová ho v pěti minutách zcela omráčila. Málem upadl. Doslova.

Před návštěvou se rozhodl být úsečný a málomluvný. Naprosto však neočekával, že ho někdo vyplísne za nedokonalé společenské chování. Naposled takto ztratil půdu pod nohama, když mu nohy doslova podsekli. Ten pocit se mu ani za mák nezamlouval ani tehdy, ani teď. Nyní však může něco udělat. Zkrátka se vyhne soaré u Haramundových. Není nic snazšího!

Theresa si uvědomovala, že ostatní příslušníci rodiny Jamesovy z ní nejsou bůhvíjak nadšení, sama však na své chování nahlížela obdobně. Rozhovor v průběhu večere vázl, odvíjel se nanejvýš opatrně. Když si jí nikdo nevšímal, dokonce i Amelia po ní vrhala pohledy, v nichž se zračila určitá rozladěnost. Tess

Jí to nemohla mít za zlé, protože sestřenici slíbila, že se bude chovat soucitně. Ano, plukovník to přehnal, ale on se svým chováním na rozdíl od ní nehonosí.

„Co sis jako myslela?“ zeptala se jí nakonec sestřenice přísným tónem a oběma rukama jí pevně sevřela rameno. Muži odešli na doutníky a portské, a tak dámy osaměly.

„Myslela jsem si zkrátka, že je neotesaný,“ špitla Theresa a vzápětí se vydala za rychle cupitající Violet po schodech nahoru do salonu. „Snažila jsem se zachovat klid, ale... zkrátka... pro své chování nenacházím omluvu. Mám odejít?“

„Ne. Jistěže ne,“ zamračila se zamyšleně sestřenice. „Obvykle býváš mnohem opatrnější na to, co vypustíš z úst.“

Ano, to byla pravda. „Omluvila jsem se mu.“ Vlastně tomu tak úplně přesně nebylo, ale přinejmenším Tollymu pomohla sejít ze schodů u hlavních dveří. Kdyby upadl, skutečně by se cítila strašlivě provinile. „Pokud se ty, Stephen a Violet domníváte, že se na mě musíte zlobit, nedivím se. Bůh ví, že si to zasluhuji.“

„Tolly nebyval takhle nezdvořilý,“ vložila se nečekaně do hovoru Violet. „Když před třemi lety přijel naposled na dovolenou, byl zábavný, vřelý a laskavý, zkrátka jako vždy. Dnes večer byl hrozný. Choval se daleko hůř než ty.“

Teď se Tess cítila ještě mizerněji. „Nikdy nebyvám takto nezdvořilá, Violet. Strašně mě mrzí, že jsem ho vlastně vyhnala.“ I když to nebyla pravda. Bylo nabíledni, že se Bartholomew snažil někoho vyvést z míry a vyprovokovat k hádce. Nicméně ani to ji neomlouvá. Ona se neměla nechat nachytat. Ještě *nikdy* se nepřestala ovládat. Za posledních třináct let nikdy.

Amelia svou švagrovou objala. „Je velmi pravděpodobné, že na něj v posledních měsících všichni dorážejí. Možná prostě potřebuje jen trochu svěžího vzduchu, aniž by ho někdo pořád dusil.“

„Sotva ho můžu dusit, když mi ani neprozradí, kde vlastně bydlí.“ Violet se vymanila z objetí a usedla do křesla. „Je teď strašně zlý.“

„Vždyť byl těžce raněn,“ namítla Theresa. „Zasluhuje si soucit.“

„Aspoň se ti povedlo přinutit ho myslet na něco jiného než na ta zranění.“ Violet zvažněla a pohlédla někam do dálky. Pak zase upřela zrak na Tess: „Změnila jsem názor,“ prohlásila. „Jsem ráda, že ses ozvala, Thereso. Mrzí mě, že jsem to neudělala sama.“

Theresa s jistým úsilím roztáhla koutky a usedla vedle ní. „Jsem ráda, žes to neudělala. Myslím totiž, že takhle je mu jasné, že nejsi jeho chováním nadšená, ale zlobí se na mě místo na tebe. Naprosto mi nevadí, když tuto zátěž vezmu na svá bedra.“ Dobře jí tak.

Amelia na ni znovu pohlédla, tentokrát ustaraněji, ale Theresa předstírala, že si toho nevšimla. Poslední, co by chtěla, bylo, aby Amelia začala její dnešní výbuch srovnávat s tím, který v ní kdysi podnítil nynější zájem o slušné chování a vyústil v sepsání příručky a všechno ostatní, co Tess v uplynulých třinácti letech prováděla.

Jakmile se k nim Michael se Stephenem přidali, lord Gardner si zjevně uvědomil, že když už se na ni Violet ani Amelia nezlobí, bude nejlepší, když také na celou záležitost zapomenou. Nakonec se vše uklidnilo a večer skončil v přátelském tónu, jak u nich bývalo obvyklé.

Therese se takový vývoj zamlouval, protože se už skutečně necítila na další vysvětlování nebo dokonce omluvy. Vlastně si připadala neobvykle roztržitá a utápěla se v úvahách, proč se nechala vyprovokovat do té míry, aby tak příkře odsekla. Nejraději by ze svého divného chování obvinila velmi provokativní osobnost Bartholomewa Jamese. On ji rozhodně dokonale zbavil rovnováhy už na první pohled.

Když s Michaelem nastoupila do kočáru a vydali se domů, bylo už dost pozdě. S povzdechem se usadila do koutku, celá šťastná, že má chvílku pro sebe a své myšlenky.

„Co to do tebe k čertu vjelo, Tess?“ zeptal se jí však okamžitě Michael a dotkl se špičkou své boty jejího střevíčku.

„Už s tím přestaň.“ Napřímila ramena. „Pokoušela jsem se vysvětlit své pohnutky Violet a nikdo se na mě nezlobí. Nech mě na pokoji.“